

Arrest

**nr. 140 238 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 7 november 2013 houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden op 28 november 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 1997 diende de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 5 september 1997 werd ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 december 1997 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Op 3 augustus 1998 diende de eerste verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 28 oktober 1998 werd opnieuw ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 januari 2002 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 23 september 2010 diende de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2011 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard, waarop de eerste verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Op 23 oktober 2013 werd deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 19 september 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in functie van de medische problematiek van hun minderjarige zoon.

Op 13 december 2012 dienden de verzoekende partijen tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 19 september 2012 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 7 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissing waarbij de aanvraag van 13 december 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van de mensen die geregulariseerd werden in het kader van de wet van 22.12.1999. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen

de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat Dhr. S.,N. sinds augustus 1997 in België zou verblijven: betrokkene verklaarde zelf tegen de wijkagent bij de controle d.d. 18.11.2010 dat hij gedurende tien jaar bij kennissen verbleef en in Macedonië. De vrouw en kinderen van betrokkene verblijven naar schatting sinds 2012 in België. Het gegeven als zouden zij geïntegreerd zijn, een actieve en passieve kennis van het Frans zouden hebben en meneer taallessen gevolgd heeft, zij werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Dhr. S.,N. wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.12.1997 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een tweede asielaanvraag werd op 21.02.2002 op eenzelfde wijze afgesloten. De duur van de procedures - namelijk ongeveer vier maanden voor de eerste en drie jaar en vijf maanden voor de tweede - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De loutere bewering als zou een terugkeer naar het herkomstland voor betrokkenen een trauma uitmaken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."

Op 7 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de eerste, tweede en derde verzoekende partij. Dit zijn thans respectievelijk de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat, niettegenstaande uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen meerdere beslissingen wensen aan te vechten, met name enerzijds de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, het enig middel uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partijen geen middel hebben ontwikkeld tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen deze beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en stellen zij dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

De verzoekende partijen lichten dit middel als volgt toe:

"Manifeste appreciatiefout. schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat het verzoekschrift van verzoekers op 07.11.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Bangladesh terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat er in casu sprake is van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de Dienst vreemdelingenzaken.

Dat ten eerste de criteria omtrent langdurige asielprocedure gewijzigd werden door de regularisatie-instructie dd. 19/7/2009.

Dat hoewel de instructie van 19 juli 2009 op zichzelf geen bindende rechtsnorm is, ze formeel werd vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009), en ze ook geen bindende voorwaarden aan de wet mag toevoegen (rechtspraak sinds RvS van 5 oktober 2011), kan er ondanks het gebrek aan wettelijke basis wel worden gesteld dat de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken publiek hebben meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Dat het ten tweede een gezin met een schoolgaande kinderen betreft, en hun asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd, wat maakt er in casu sprake is van een buitengewone omstandigheid volgens de instructie dd. 19/7/2009.

Dat duidelijk wordt gesteld dat de overheid de termijn voor onredelijk lange asielprocedures met een jaar inkort als de aanvraag een schoolgaand kind betreft. (Zie bijlage)

Dat gezinnen met een schoolgaand kind bijgevolg na een termijn van 3 jaar kunnen geregulariseerd worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat ten derde betreffende de ontvankelijkheid van een aanvraag 9bis de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien duidelijk heeft gesteld dat de lange duur van een asielprocedure kan erkend worden als voldoende buitengewone omstandigheid indien de asielaanvraag na meer dan 3 jaar, zoals in casu het geval is, wordt afgewezen. (zie bijlage)

Betreffende de gegrondheid van een aanvraag 9bis moet er gemotiveerd worden om welke redenen de Minister een verblijfsstatuut in België zou moeten toekennen. De lange duur van een asielprocedure waarvoor de Belgische overheid een verantwoordelijkheid draagt, is volgens de instructie een voldoende reden voor regularisatie. (zie bijlage)

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoekers reeds meer dan 16 jaar in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat verzoekers ook gedurende al deze tijd in België verbleven, zij het een tijd op hun eigen adres, en een tijd bij vrienden en kennissen in Namen en Brussel. (zie bijlage)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8

EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Macedonië niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij reeds jaren geleden verlieten. Voor dit gezin zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zouden terugkeren naar een land dat zij sedert jaren niet meer bezocht hebben en waar zij niet de minste bestaansmiddelen hebben om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Dat er bovendien geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in verzoekers hun land van herkomst die de bevoegdheid heeft om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden af te leveren, zodat verzoekers gedwongen zullen worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, waar verzoekers evenmin gemachtigd zijn tot verblijf en wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert meer dan 16 jaar hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert enkele jaren hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Dat dat kinderen van verzoekers bovendien in België naar school gaan. Deze kinderen hebben geen enkele band meer met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Macedonië. Hun kinderen zijn gewend om in het Frans, en in het Belgische schoolstelsel les te genieten.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

Dat verzoekers verder ook gewag kunnen maken van een uitstekende integratie. en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoekers geenszins kan getwijfeld worden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partijen de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partijen betwisten dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en menen wel buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de

verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9*bis*) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9*ter*).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd -weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak- : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 679).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt gemotiveerd voor de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen (de verwijzing naar de instructie van 2009 en naar artikel 8 van het EVRM, het schoolgaan van de kinderen, de duur van de asielprocedures en van het verblijf in België en de elementen van integratie) waarom zij niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Uit de voorgaande bespreking van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij niet onredelijk heeft gehandeld door de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden te beschouwen. De aangehaalde elementen vormen immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kunnen bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een

bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen stellen dat, hoewel de instructie van 19 juli 2009 formeel vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, de verwerende partij publiek heeft meegedeeld de criteria van deze instructie ten gronde te zullen blijven toepassen. De verzoekende partijen menen dat zij, aangezien zij een gezin met schoolgaande kinderen vormen en hun asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd, binnen de criteria van deze instructie vallen zodat er sprake is van buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen verwijzen in dat opzicht naar de bijlage bij het verzoekschrift, waaruit zou blijken dat de termijn voor onredelijk lange asielprocedures met een jaar wordt ingekort als de aanvraag een schoolgaand kind betreft, dat een asielprocedure die na meer dan drie jaar wordt afgewezen, zoals in casu, als een voldoende buitengewone omstandigheid kan erkend worden, en dat een dergelijke lange duur volgens de instructie een voldoende reden vormt voor regularisatie.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat de bijlage waar de verzoekende partijen naar verwijzen zich niet bij het verzoekschrift bevindt.

Verder wijst de Raad erop dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inderdaad op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Zoals de verzoekende partijen zelf aangeven werd deze instructie van 19 juli 2009 vernietigd bij het arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een vreemdeling die de toepassing verzocht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. In de mate dat de verzoekende partijen zich met hun grief beroepen op het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad erop dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Uit de bovengeciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Slechts in die zin kunnen de publieke mededelingen van de staatssecretaris en van de Dienst Vreemdelingenzaken om de criteria van de instructie te zullen blijven toepassen als gedragslijn worden begrepen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken. De verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op criteria uit de vernietigde instructie, zoals de duur van hun asielprocedure en het

schoolgaan van hun kinderen, om buitengewone omstandigheden aan te tonen die verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend.

De verzoekende partijen beweren dat de verwerende partij, door te stellen dat het langdurig verblijf in België niet verantwoordt waarom de aanvraag in België werd ingediend, is voorbijgegaan aan het feit dat de verzoekende partijen reeds meer dan 16 jaar in België verblijven en hun centrum van belangen hebben gevestigd in het Rijk in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de eerste verzoekende partij naar eigen zeggen gedurende 10 jaar “bij kennissen verbleef en in Macedonië”, terwijl de overige verzoekende partijen naar schatting sinds 2012 in België verblijven. De bevindingen van de verwerende partij worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier. De verblijfshistoriek vermeldt dat de eerste verzoekende partij voor het eerst werd ingeschreven in 1997. In 2000 volgde een ambtelijke schrapping en pas in 2012 volgt een nieuwe inschrijving. De verzoekende partijen slagen er in het verzoekschrift niet in deze vaststellingen te weerleggen, zodat zij niet aannemelijk maken sinds meer dan 16 jaar in het Rijk te verblijven.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen betrekking heeft op het “centrum van belangen” maar op het recht op eerbiediging van het familie- en privéleven. De verwerende partij heeft de elementen die de verzoekende partijen in het kader van artikel 8 van het EVRM in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben opgeworpen, wel degelijk beoordeeld in het onderzoek naar het bestaan van buitengewone omstandigheden, en heeft niet onredelijk geoordeeld dat hierdoor geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het familieleven van de verzoekende partijen kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf aan te vragen het hele gezin betreft, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Bovendien worden geen hinderpalen aannemelijk gemaakt voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren dat zij in Macedonië hun huisvesting en broodwinning hebben achtergelaten en daar ook geen sociale banden meer hebben, merkt de Raad op dat zij dit niet in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben vermeld als zijnde een buitengewone omstandigheid, zodat de verwerende partij thans niet kan verweten worden hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden. Overigens wordt dit ook niet met concrete elementen aannemelijk gemaakt in het verzoekschrift.

Met betrekking tot het “nieuwe leven” dat de verzoekende partijen beweren in België te hebben opgebouwd wijst de Raad er verder op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840), zodat de verwerende partij dit in de bestreden beslissing in redelijkheid kon besluiten. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoekende partijen die zich in een dergelijke situatie van eerste toelating bevinden, hebben noch in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in het verzoekschrift aangetoond dat het opgebouwde nieuwe leven in België een dergelijke intensiteit heeft dat een (tijdelijke) onderbreking hiervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen voeren aan dat hun kinderen in België naar school gaan en gewoon zijn in het Frans en in het Belgisch schoolsysteem les te genieten, en geen enkele band meer hebben met het leven of meer specifiek de schoolopleiding in Macedonië. Zij stellen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een onderbreking voor onbepaalde tijd van de schoolopleiding van de kinderen in

België om voor onbepaalde tijd terug te keren en zich te integreren in het schoolstelsel in Macedonië wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen er zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, wat de buitengewone omstandigheden betreft, toe beperkten te stellen dat de kinderen in België naar school gingen. Zij wezen hierbij niet specifiek op eventuele gevolgen van een onderbreking van het schooljaar, op eventuele moeilijkheden voor de kinderen om zich te integreren in het onderwijssysteem in Macedonië of op de leerplicht. In het licht van het aangevoerde in de aanvraag, kan het niet als onjuist of kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde dat de ingeroepen scholing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat niet werd aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, en omdat de kinderen noch gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die in het land van herkomst niet beschikbaar zijn. Nu de verzoekende partijen tevens de vaststelling van de verwerende partij dat de kinderen slechts sinds 2012 in België verblijven niet weerleggen, komt het de Raad niet onredelijk voor van de verwerende partij te oordelen dat de kinderen in hun land van herkomst verder scholing kunnen genieten en zodoende de scholing van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid te weerhouden. Er kan hierbij tevens worden verwezen naar vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Waar de verzoekende partijen in dit verband nog verwijzen naar arrest nr.131.652 van de Raad van State van 24 mei 2004, blijven zij in gebreke aan te tonen dat de feiten die aan de grondslag van dit arrest lagen gelijkaardig zijn aan de feiten in voorliggende zaak.

De verzoekende partijen stellen dat er in hun land van herkomst geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is, zodat zij zich tot een diplomatieke post in het buitenland moeten richten, wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden geenszins hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad herhaalt dat hij in casu als annulatierechter optreedt en zodoende de bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partijen deze afwezigheid van een diplomatieke post thans niet dienstig voor het eerst kunnen aanvoeren.

Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. De bewijslast ter zake berust immers onmiskenbaar bij de aanvrager.

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift nogmaals hun uitstekende integratie in het Rijk aanhalen, wijst de Raad er op dat de verwerende partij, gelet op de eerder aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, terecht kon oordelen dat deze elementen niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst kon worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden.

Gelet op de voorgaande bespreking kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en bevat geen manifeste appreciatiefout. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden vastgesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dient vooreerst te worden aangestipt dat de verzoekende partijen in casu om een voordeel verzoeken bij wijze van een aanvraag en dat zij bij het indienen van hun aanvraag al hun argumenten hebben kunnen uiteenzetten. Zij hebben dit ook nog op latere tijdstippen kunnen doen bij wijze van een aanvulling op hun aanvraag. Met al hun argumenten werd ook rekening gehouden. De verzoekende partijen houden dus ten onrechte voor dat zij hun standpunt niet hebben kunnen verduidelijken. Verder dient te worden aangestipt dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun grief nu zij zich beperken tot een

theoretisch betoog en op geen enkele wijze verduidelijken welke elementen zij nog zouden hebben aangereikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU